

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 maja 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Andrzej Struzik
Sędziowie:	SSA Jerzy Bess (spr.) SSA Barbara Baran
Protokolant:	st.sekr.sądowy Katarzyna Wilczura

po rozpoznaniu w dniu 24 maja 2016 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. w K.

przeciwko Skarbowi Państwa – Prezydentowi Miasta K.

o ustalenie

na skutek apelacji strony powodowej

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 26 maja 2015 r. sygn. akt I C 407/15

1. oddala apelację;

2. zasądza od strony powodowej na rzecz Skarbu Państwa- Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 2 700zł (dwa tysiące siedemset złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

SSA Barbara Baran SSA Andrzej Struzik SSA Jerzy Bess

Sygn. akt I ACa 188/16

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Krakowie zaskarżonym wyrokiem z dnia 26 maja 2015 roku, sygn. akt I C 407/15 oddalił powództwo (...) Sp. z o.o. w K. przeciwko Skarbowi Państwa – Prezydentowi Miasta K., w którym domagała się ustalenia, że wypowiedzenie opłaty rocznej za użytkowanie wieczyste nieruchomości położonej w K. przy ulicy (...), składającej się z działek ewidencyjnych nr (...) obręb (...), jednostka ewidencyjna P., objętej księga wieczysta nr (...) jest nieuzasadnione. W uzasadnieniu powyższego wyroku wskazano, że wypowiedzenie dotychczasowej opłaty zostało

doręczone powodowej spółce w dniu 20 sierpnia 2014 roku, natomiast odwołanie od powyższego wypowiedzenia zostało wniesione do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w K. w dniu 24 września 2014 roku. Przesyłka pocztowa została przy tym odebrana przez K. Ł. (1), który był zatrudniony w powodowej spółce na stanowisku kierownika działu części i kasy w salonie dealerskim stanowiącym przedsiębiorstwo spółki. W konsekwencji, Sąd I instancji przyjął, że wniosek o ustalenie, że aktualizacja opłaty roczne była nieuzasadniona, który zastępuje pozew w niniejszej sprawie, został złożony po upływie 30-dniowego terminu na jego złożenie, przewidzianego przez art. 78 ust. 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami. To zaś doprowadziło do oddalenia powództwa strony powodowej.

Strona powodowa apelacją zaskarżyła niniejszy wyrok w całości, zarzucając:

- naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, a to art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 45 k.p.a. poprzez przyjęcie, iż doręczenie wypowiedzenia dotychczasowej opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego do rąk K. Ł. (1) było skuteczne i spowodowało otwarcie się terminu do złożenia wniosku o stwierdzenie bezzasadności aktualizacji opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego, gdy tymczasem była to osoba całkowicie nieuprawniona, która samowolnie odebrała rzeczony pismo;

- naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, a to art. 227 k.p.c. w zw. z art. 45 k.p.a. poprzez pominięcie dowodu z przesłuchania powódki w osobie jej prezesa zarządu - T. K.,

Wskazując na powyższe zarzuty strona powodowa wniosła o:

1. uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji;
2. rozpoznanie przez Sąd II Instancji, na zasadzie art. 380 k.p.c. postanowień Sądu I Instancji, które nie podlegały zaskarżeniu w drodze zażalenia, a miały wpływ na wyniki sprawy, a to szczególności zaś postanowień oddalających wnioski dowodowe powoda,
3. zasądzenie od strony powodowej na rzecz strony pozwanej kosztów postępowania, a tym kosztów zastępstwa procesowego, zarówno za I jak i II instancję.

Strona pozwana wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie od strony powodowej na rzecz pozwanej kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego, według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja jest bezzasadna z przyczyn wskazanych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Sąd Apelacyjny podziela ustalenia Sądu I instancji i poczynione na ich podstawie rozważania prawne, uznając je za własne.

Odnosząc się do zarzutów apelacji należy przypomnieć, że skarżący zarzucił naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez naruszenie obowiązku wszechstronnego rozważenia całości materiału dowodowego i dokonanie ustaleń faktycznych jedynie na podstawie dowodów korzystnych dla strony pozwanej z pominięciem korzystnych dla strony powodowej.

W pierwszej kolejności należy wskazać, iż w orzecznictwie Sądu Najwyższego podnosi się, iż „dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie można poprzestać na stwierdzeniu, że dokonane ustalenia faktyczne są wadliwe, odnosząc się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Niezbędne jest wskazanie przyczyn, które dyskwalifikują postępowanie sądu w zakresie ustaleń. Skarżący powinien zwłaszcza wskazać, jakie kryteria oceny zostały naruszone przez sąd przy analizie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłuszne im taką moc przyznając” (zob. postanowienie SN z dnia 23 stycznia 2001 r., IV CKN 970/00, Lex nr 52753; wyrok SN z dnia 6 lipca 2005 r., III CK 3/05, Lex nr 180925). Ponadto Sąd Najwyższy wielokrotnie w swoim orzecznictwie wskazywał, że „jeżeli wnioski wyprowadzone przez sąd orzekający z zebranego materiału dowodowego są logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, ocena tego sądu nie narusza przepisu art. 233 § 1 k.p.c. i musi się ostać, choćby z materiału tego dawały się wysnuć również wnioski

odmienne. Tylko wówczas, gdy brakuje logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych związków przyczynowo-skutkowych, przeprowadzona przez sąd orzekający ocena dowodów może być skutecznie podważona "(Zob. m.in. wyrok SN z 7.10.2005 r., IV CK 122/05, LEX nr 187124).

Należy zatem stwierdzić, iż skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez Sąd I instancji art. 233 § 1 k.p.c. wymaga nie polemiki, lecz wskazania, że Sąd ten uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu Sądu do dokonania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął Sąd doniosłości (wadze) poszczególnych dowodów, ich odmiennej ocenie, niż ocena sądu pierwszej instancji.

W ocenie Sądu Apelacyjnego zarzuty strony powodowej w tym kontekście co do zasady nie mają żadnego merytorycznego uzasadnienia, a jedynie charakter polemiki z oceną dokonaną przez Sąd I instancji.

Sąd I instancji zasadnie wskazuje, że stan faktyczny w niniejszej sprawie był pomiędzy stronami w zasadzie bezsporny. Spór dotyczył jedynie ustalenia osoby, która była upoważniona do odbioru korespondencji i skuteczności doręczenia stronie powodowej korespondencji zawierającej wypowiedzenie dotychczasowej stawki opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego nieruchomości.

Trafnie też Sąd Okręgowy podnosi, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem sądów administracyjnych (istotnym ze względu na administracyjny tryb postępowania w sprawie aktualizacji opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego nieruchomości), jeżeli osoba obecna w siedzibie osoby prawnej, posługująca się jej pieczęcią, nie oświadczyła doręczającemu, że przyjmowanie przesyłek nie mieści się w zakresie jej obowiązków, to nie można czynić zarzutu, że przesyłkę doręczono do rąk osoby nieuprawnionej. Doręczający nie musi bowiem znać zakresu obowiązków i uprawnień osób zatrudnionych w firmie, do której przesyłka jest adresowana, skoro zobowiązują się one do jej odbioru, legitymując się przy tym pieczęcią firmy (por. postanowienie NSA w Warszawie z dn. 11.02.2014 r., sygn. akt II OZ 127/14, LEX NR 1450943). Obowiązkiem jednostki organizacyjnej (osoby prawnej) jest także zorganizowanie odbioru pism, by odbioru dokonywała osoba upoważniona, nie jest przy tym istotne, czy pracownik ma do tego pełnomocnictwo. To strona odpowiada za winę osób, którymi się posługuje. Nawet gdyby osoba odbierająca korespondencję dla adresata nie była upoważniona do jej odbioru, to jeżeli dysponuje pieczęciami jednostki i potwierdza odbiór korespondencji, to można przyjąć domniemanie faktyczne, iż jest ona upoważniona do odbioru pism (wyrok WSA w Szczecinie z dn. 08.01.2014 r., sygn. akt I SA/Sz 640/13, LEX nr 1417009).

W tym kontekście należy też zgodzić się z Sądem I instancji w świetle powyższego nie budzi wątpliwości, że w sytuacji braku jakiegokolwiek zastrzeżenia ze strony K. Ł. (1) nie sposób uznać, iżby sporna korespondencja miała zostać doręczona w nieprawidłowy sposób. K. Ł. (1) w powodowej Spółce zarówno obecnie, jak i w sierpniu 2014 r. był osobą czynną, pełnił funkcję kierowniczą. Tym samym powinien być świadomy swoich praw i obowiązków. Skoro nie zgłosił żadnego zastrzeżenia, nie poinformował listonosza, że nie ma uprawnień do odbioru korespondencji, to w wypadku takiego doręczenia (tj. w godzinach pracy biura, osobie posiadającej pieczęć, a tym bardziej osobie pełniącej funkcje kierownicze) należy je uznać za skuteczne. To zaś implikuje wniosek, że określony w art. 78 ust. 2 ustawy z dnia 21.08.1997 r. o gospodarce nieruchomościami (t. jednol. Dz. U. z 2014 r., poz. 518 z późn. zm.) termin do złożenia wniosku o ustalenie, że dokonane wypowiedzenie opłaty rocznej jest nieuzasadnione został przekroczony.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 227 k.p.c., wbrew stanowisku apelującego, należy zgodzić się motywami pominięcia dowodów wskazanymi w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

W tym kontekście zasadnie też strona pozwana podnosi w odpowiedzi na apelację, że nietrafny jest również zarzut naruszenia art. 227 k.p.c. poprzez oddalenie wniosku o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z przesłuchania strony powodowej. Przede wszystkim, w apelacji nie wskazano na jakie okoliczności dowód ten miałby zostać przeprowadzony i jaki miałby być wpływ tychże okoliczności na treść ustaleń faktycznych oraz rozstrzygnięcia Sądu

I instancji. Ponadto, zarzut ten jest nieuzasadniony ponieważ na podstawie zeznań świadków K. Ł. (2), A. P. oraz J. S., Sąd I instancji

Dlatego też Sąd Apelacyjny orzekł jak sentencji na mocy art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego pomiędzy stronami orzeczono jak w pkt 2 sentencji co do zasady na mocy art. 98 § 1 k.p.c. i art. 11 ust. 3 ustawy z dnia 08.07.2005 r. o Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa (t. jednol. Dz. U. z 2013 r., poz. 1150 z późn. zm.) natomiast co do wysokości zgodnie z § 2 ust. 1 i 2, § 6 pkt 6 i § 13 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

SSA Barbara Baran SSA Andrzej Struzik SSA Jerzy Bess